

За істину, добро і мудрість

Наша газета

Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С. Макаренка «Квітень - 2016»

ЗЕЛЕНА ТОЛОКА

Конференція

Відбулася I Всеукраїнська науково-практична конференція

Процес інтеграції різних рівнів і організаційних форм освіти та науки – це тенденція, яка поступово охоплює всі сфери сучасного суспільства. І не випадково в останні роки багато говорять про важливість проведення заходів, які можуть об'єднати науково-освітній потенціал. Загальновідомо, що підготовка висококваліфікованих педагогічних кадрів – завдання не тільки окремо взятого навчального закладу, а й усієї освітньої системи країни.

Саме тому колектив Кременчуцького педагогічного коледжу імені А. С. Макаренка вирішив об'єднати вагомий практичний досвід викладачів і досягнення вітчизняних науковців навколо спільної справи, тим самим надавши можливість для обміну думками, знаннями, досвідом у рамках I Всеукраїнської науково-практичної конференції «Актуальні питання сучасної педагогіки: творчість, майстерність, професіоналізм», яка проходила 18 березня 2016 р.

Ще на підготовчому етапі конференції адміністрацією педагогічного коледжу, його структурними підрозділами, оргкомітетом, викладачами було сформульоване основне завдання, а саме: висвітлення питань комплексної модернізації сучасної педагогічної освіти на наукових засадах, що, натомість, у подальшому має позитивно вплинути на навчаль-

но-виховний процес як нашого навчального закладу, так і інших педагогічних установ Полтавщини та України загалом.

Науково-практична конференція – це інноваційна форма інтеграції науки, освіти і практики. Потік нової дидактичної інформації, обмін передовим досвідом роботи учасників, відбиття сучасних поглядів на формування системного підходу до навчання і виховання у вищій школі, безумовно, відіграє позитивну роль у справі підготовки високоморальних, фізично здорових, гармонійно розвинених кваліфікованих спеціалістів для педагогічної галузі.

У роботі I Всеукраїнської науково-практичної конференції «Актуальні питання сучасної педагогіки: творчість, майстерність, професіоналізм» узяли участь понад шістдесят учасників. Вона, дійсно, захід усеукраїнського масштабу, адже матеріали науково-методичних досліджень були подані з 9 регіонів нашої країни – Запорізької, Луганської, Харківської, Сумської, Полтавської, Кіровоградської, Одеської, Волинської, областей та Автономної Республіки Крим.

Скориставшись статусом організатора та господаря, найбільшу активність виявили викладачі Кременчуцького педагогічного коледжу імені А. С. Макаренка.

Сьогодні в навчально-виховному процесі нашого закладу задіяні 6 кандидатів наук, доцентів (Кулікова Тетяна Василівна – кандидат філологічних наук, Стегній Павло Анатолійович – кандидат історичних наук, Фадєєва Олена Володимирівна – кандидат філологічних наук, Ціпов'яз Анатолій Тимофійович – кандидат філологічних наук, Кудряшова Тетяна Іванівна – кандидат наук із фізичного виховання і спорту, Гладир Юлія Федорівна – кандидат філологічних наук). Усі вони мають досвід роботи у вищих навчальних закладах. Перед ними, крім основної діяльності, поставлено завдання – спрямувати досягнення філологічної, історичної, математичної, мистецтвознавчої, психологічної, педагогічної науки у практичну площину інноваційного навчально-виховного процесу Кременчуцького педагогічного коледжу, а також сприяти підвищенню науково-методичного рівня викладацького складу.

Сподіваємося, що вже найближчим часом ми матимемо поповнення цієї категорії. Так, викладачі Яценко Тетяна Володимирівна та Діброва Ольга Віталіївна успішно закінчили навчання в аспірантурі, підготували роботи, у спеціалізованих вчених радах уже визначені дати прилюдного захисту їхніх дисертацій. На момент виходу матеріалу Яценко Т.В. уже захистила дисертаційне дослідження, із чим ми її вітаємо й бажаємо творчого натхнення.

Плідно й активно працюють над своїми дисертаційними дослідженнями викладачі коледжу – здобувачі звання «кандидат наук» Крупіна Л.В., Деньга Н.М., Пономаренко С.М., Матюха Ю.О., Прокопов Д. Ю. (галузь педагогіки, теорія і практика управління навчальним закладом), Шакотько В. В. (галузь інформатики).

Два викладачі – Богомаз О.А., Мішеніна Н.Я. – підвищують свій фаховий рівень, навчаючись у магістратурі Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського.

Є в нас також вагомі здобутки у сфері практичної науково-методичної діяльності. Так, викладачі інформатики Шакотько В.В. і Лисенко Т.І. є співавторами підручників «Інформатика» для учнів 6,7,8,10 класів, що рекомендовані Міністерством освіти і науки як навчальні посібники для учнів середніх навчальних закладів України.

Усе це дозволяє констатувати, що Кременчуцький педагогічний коледж імені А. С. Макаренка починає впевнено освоювати науково-освітнянську царину нашого регіону.

Шановні друзі! Висловлюю вдячність усім учасникам за активну участь у підготовці й проведенні конференції, а також поважним гостям, які знайшли можливість відвідати наш захід.

Бажаю всім плідних нових звершень і досягнень.

**Т.В. Кулікова,
кандидат філологічних наук, доцент,
методист коледжу**

ПРЕМ'ЄРА

Акторів театру «Арлекін» запросили на «Театральну весну» після приголомшливої прем'єри «Зими не буде» (за сюжетом однойменної п'єси Віктора Ольшанського).

Осінь. Троє вуличних котів сидять біля занедбаного павільйона в очікуванні...

На сцені – юні актори народного театру «Арлекін». Багато з них ще навіть не вчаться в педагогічному коледжі імені Антона Семеновича Макаренка – вони старшокласники ліцею «Політ» для обдарованих дітей. У залі – їхні однокласники та викладачі. Сидять припиншкі, тому що

світле найгостріші проблеми сьогоднішнього. Сучасне життя перетворює суспільство на бездушну масу, де кожен переймається лише власними проблемами. Ця акторська робота покликана запалити вогник добра та милосердя в юних серцях, співчуття та небайдужість до оточуючих.

Варто відзначити неймовірну колоритність і емоційну насиченість мізансцен, вправно зіграних юними акторами. Як завжди, багато творчих знахідок, що допомагають підкреслити характери героїв, костюми, продумані до дрібниць... Вистава відбулася українською. Не можна не відзначити чудовий гумор, а подекуди і гірку сатиру, що лунала з акторських реплік. Тетяна Широка розповіла, що переклав текст відомий кременчуцький науковець Володимир Шевченко, а музику написав Леонід Сорокін, у минулому музичний редактор обласного радіо.

на сцені не просто розігрується п'єса — на сцені старенька Паша, її син та невістка, подруга із села, коти і навіть автомобіль сина «Форд Фокус», що вступає у змову з бездомними котами, аби тільки привернути увагу сина до біди старенької жінки.

Навіть міліціонер, який приніс розпорядження про примусове виселення від загадкової Адміністрації (вона в уявленні котів, «гірша за радикуліт»), співчуває жінці, тихцем підкидає їй пляшки...

Як завжди в театрі, яким керує Тетяна Широка, усе справжнє: правдиві історії, що зачіпають найтонші струни душі, правдиві герої, яким не можливо не повірити, правдиві характери і правдива людська трагедія...

Вибір п'єси не випадковий — вона ви-

Валерія Малик, учениця десятого класу ліцею, яка вже два роки відвідує театральний гурток Тетяни Широкої, але в професійній виставі грає вперше, талановито зіграла головну роль старенької баби Паші, говорить: «Важко було, не знала, як показати емоції дуже доброї людини, що приречена жити в цьому тонарі... Звичайно, згадувала свою бабусю. Але

найбільше я вдячна Тетяні Іванівні – вона справжній керівник і допомогла мені створити цей образ. Було багато крові і поту. Щосуботи – ми на репетиціях. Навіть якщо не маєш часу: репетиція це святе».

Сергій Шашков, також десятикласник ліцею, якому довелося грати нещасного домашнього котика, викинутого господарями на смітник, на питання чи важко було вжитися в образ, усміхається: «У мене вдома четверо котів! Тож зовсім не важко. Спостерігав не

раз, як вони бігають до миски чи б'ються за їжу або кішку».

«Мені дісталася дуже складна роль – невістки великої Паші. Ця жінка змусила свого чоловіка продати батьківський будинок, гроші тринькає на всілякі забаганки, а стареньку свекруху фактично вижила з квартири», – розповідає про образ, який довелося втілювати, Настя Гуртяк, одинадцятикласниця ліцею. Ця жінка – повна моя про-

тилежність. Я маю трьох котів, дуже люблю тварин... було складно перевтілюватися, психувати, кричати... Але Тетяна Іванівна мені допомогла».

До прем'єри театр «Арлекін» готувався майже півроку – перші репетиції розпочались у жовтні 2015 року.

«Основною проблемою учнівсько-студентського театру є те, що

юні актори швидко виростають, і постійно доводиться набирати новачків», — говорить режисер театру Тетяна Широка.

Дякуючи юним артистам за виставу, Тетяна Чернова, представник управління культури міськвиконкому, відзначила: на відміну від інших колективів, у театрі «Арлекін» – багато хлопців на сцені. І кожен із них дуже органічний у своїй ролі. Від імені управління культури театру вручили грамоту за вагомий внесок у розвиток культури міста.

За матеріалами Юлії Билини, «Програма Плюс»

Наші перші професійні спроби

Професія вчителя важка, і не кожному вистачить терпіння оволодіти нею. Ми знаємо, що не всі наші випускники стають учителями та вихователями, але намагаємося пробудити бажання стати справжніми педагогами. З досвіду знаю, що дехто з наших студентів відмовляються бути педагогами саме після першої практики. Тому і вирішила не відкладати знайомство з професією на потім.

Моя випускниця Юлія Кобилецька працює вихователем першого класу в Кременчуцькій спеціалізованій школі-інтернаті ім. А.С. Макаренка. Вона із задоволенням погодилася прийняти нас і показати свою роботу. Студенти дуже швидко знайшли з дітьми спільну мову. Діти різні, зі складними долями, здебільшого нещасливі. Але як би не було важко, ніхто з моїх студентів не відмовився працювати з ними. Навіть не можу сказати, хто отримав більше задоволення від цієї зустрічі — діти чи студенти. Коли поверталися додому, кожен із студентів розказував про свою дитину як рідну. Другий раз ми зустрілись із дітками 4 квітня, у день дитячої книжки. Ми принесли їм казку, у якій дітки були головними героями.

А потім нас запросив до себе директор інтернату, який дуже цікаво розповів його незвичайну історію. Навряд чи таку інформацію можна знайти в Інтернеті. Розпочалося все у 1918 році. До цього там був замок, в якому проживав пан Конец-польський. Територію використали для поселення дітей, які залишилися без батьків після Першої світової війни. У 1932-33 рр. до цих вихованців приєднуються діти з Полтавської області, які осиротіли під час Голодомо-

ру. Із 1937-38 рр. — діти репресованих батьків. В 1940 р. — група дітей, батьки яких були офіцерами. В 1941 р., коли Друга світова війна охопила колишній СРСР, дітей евакуюють до Сибіру. Але не всіх. Фашисти знищують вихован-

ців, які мали фізичні вади, не залишивши жодного документа про місце їхнього поховання. Частину дітей відправляють до Німеччини і використовують їх як донорів для поранених німецьких солдат. І лише 50 дітей залишаються на вихован-

ня, з яких німецькі вчителі готують майбутню еліту великого Рейху для керівних посад на завойованих територіях: діти забезпечені першокласним харчуванням, вивчають іноземні мови. 1943 рік змінює плани фашистів: Кременчук звільняють, і доля цих дітей також стає таємницею. З 1943 р. сюди поселяють дітей загиблих червоних офіцерів. 1960 р. дитячий будинок перейменовують на інтернат. Із 2002-го це був інтернат для сиріт, він проіснував до 2012 р. У 2012 році заклад отримав назву Кременчуцька спеціалізована школа-інтернат ім. А.С. Макаренка. Для малечі створена «Родина козаченьків», що відсвяткувала цього року 10 річницю. Вихованці класу беруть участь у конкурсах та змаганнях не тільки в межах закладу, а й області, посідають призові місця. Мені як класному керівнику Юлії було приємно почути від директора інтернату схвальні відгуки про її роботу.

Я пишаюся своїми студентами, які не відступають перед труднощами. І хай не все в них виходить, але вони відповідають найголовнішій вимозі — любити дітей.

М.М. Чумак та У-11

Мені дуже сподобався похід до інтернату. Я приємно вражена тим, що діти приязні та відкриті, хоча на їхню долю випало чимало випробувань. Я неодмінно прийду ще не один раз!

Анжела Білівненко

Після таких поїздок починаєш цінувати те, що маєш. Якщо була потрібна якась річ, тобі чогось не вистачало, то можна тільки поглянути на цих неймовірних і веселих дітей, і вона відразу стає непотрібною. Вони навіть за таких обставин посміхаються. Нам можна брати з них приклад.

Альона Супрун

Коли подивишся на цих дітей, на душі стає тепло та радісно. Бо ти подарував щасливі моменти маленьким янголяткам.

Марія Ісак

Дивилася на цих дітей — серце защемило. Коли вони нас побачили, аж засяяли від радості. Ці діточки щирі, виховані та варті доброти та щастя.

Еліна Біленко

Мені було дуже приємно дивитися на посмішки дітей, яким так необхідна увага. Я хочу дарувати дітям радість.

Єлизавета Коробка

Діти добрі, привітні й раді будь-чому. Мені було шкода, що вони живуть

без батьківського тепла й турботи. Люди, які скаржаться на життя, не розуміють того, що в декого немає головного — родини. Я бажаю, щоб у цих діток усе було добре та здійснилися їхні мрії.

Діана Сидоренко

Дітки незвичайні, усі такі веселі та добрі. Щозустрічі все більше в них закохуюся, бо вони маленькі сонечка, яким теж потрібна любов.

Олена Гончар

Побувавши в інтернаті, я переконатися, що хочу бути вчителем! Усі дітки чудові, добрі, чуйні. До них хочеться завжди приїжджати! Я їх справді полюбила!

Богдана Бородіна

Мені дуже сподобалося. Діти милі та веселі. Я чекаю з нетерпінням ще однієї зустрічі з ними.

Дар'я Дегтярьова

Сподобалося, що дітей не «тримають на короткому повідку». Вони можуть гратися на майданчику. Я задумалася над тим, що я хочу працювати саме в такому закладі, допомагати дітям віднайти себе. Дуже хочу піти туди ще не раз.

Діана Гур'єва

Ці діти незвичайні. З ними цікаво проводити час, вони веселі, грайливі та привітні. Я залюбки прийду ще раз.

Олександра Анікеєва

З дітками було весело. Мені дуже сподобалося. Сподіваюся наступної зустрічі.

Поліна Бугай

Моя професія — вихователь

*О, вихователь! Ти даруєш світло,
Ти вчиш любові, мудрості і доброти,
Щоб у малих серденьках було завжди літо
Без смутку, прикrostі і самоти.
Своїм теплом ти прихилиєш небо.
В маленькому житті лишаєш добрий слід.
І крізь роки дитина пам'ятатиме про тебе,
Бо вибрав ти, мабуть, найвищу із доріг.
І нагорода є твоя безцінна,
Бо Бог на всіх нас дивиться згори.
За те, що серце віддаєш дитині
Душа твоя не знає смутку й самоти.*

Місяць тому наша група В-41 повернулася з переддипломної практики.

Шлях, який нам довелося пройти, був цікавим і непередбачуваним. Коли вперше перетнула поріг дитячого садочка, мої очі засяяли щастям. У дошкільному закладі мене привітно зустріли завідувачка і методист, які познайомили з закладом. Нас вражали люди, що своєю мудрістю

і відповідальністю заслужили нашу повагу. Їх турбота і гуманне ставлення до кожного студента створили затишну і невимушену атмосферу для співпраці. Робота з дітьми – це заряд натхнення та позитиву. У дитячому садочку панує щирість, комфорт та душевна теплота. Граючись із дітками, проводячи різні заняття, я ніби поверталася до чарівного

світу дитинства — веселого, щасливого та безтурботного, раділа кожній хвилині, проведеній із цими маленькими пухлячками. Моє завдання як вихователя — влитися в дитячий світ, тобто розмовляти з дітьми на одній мові, розуміти їх.

Крім основних видів діяльності в ДНЗ, кожен із нашої підгрупи мав змогу проявити акторські здібності, виконуючи різноманітні ролі на дитячих святах та розвагах. Після закінчення практики нам усім було дуже складно розлучатися із закладом, дітьми, що стали

для кожної з нас дуже близькими, тому зараз ми приємно згадуємо про цікаві дні педагогічної практики.

**Альона
Юременко,
В-41**

Чи хотіли б ви вільно розмовляти англійською? Під таких гаслом 2 березня зібрав співробітників коледжу «Speaking club for teachers» під керівництвом викладачів іноземної філології: Омельченко Ю. В., Джоната Брауна, Мороз О. М., Турченко І. С., Навроцької М. М. Весняний березневий день поєднав близько 40 викладачів, які вивчали і хотіли б вивчати й удосконалювати англійську. Зрозуміло, що пройшло багато років, відколи викладачі коледжу вивчали іноземну мову у ВНЗ чи спілкувалися, будучи за кордоном, тому пригадати вивчене було якраз на часі.

Завдяки ініціативності і креативності викладачів іноземної філології багатьом їхнім колегам сподобалася форма проведення навчальних тренінгів. Наставники створили мікрогрупи, у яких проводилися ситуативні заняття. Вивчаючи нові слова, ми застосовували їх відразу на практиці. Рольові ігри допомагали нам зорієнтуватися у тексті, формулювати запитання різного змісту, перекладати слова й читати текст. Висловлюємо щиро вдячність за створення нашого англійського клубу й бажаємо всім охочим подальших успіхів у вивченні англійської мови.

М.С. Лихман,
викладач суспільних дисциплін

Заняття з англійської мови я відвідую з задоволенням. Вони є дуже цікавими і змістовними. Ми активно працюємо в парах, групах, висловлюємо свої думки та погляди. Викладачі вдало застосовують мультимедійні засоби навчання, малюнки, фотографії, що дає змогу здобути нові знання і пригадати забуте. Я щиро вдячна викладачам іноземних мов за можливість покращувати рівень володіння англійською.

М.С. Безугла, бібліотекар
Квінтіліан М.Ф. — «Навчатися ніколи не пізно».

Зізнайтеся, хочеться йти в ногу з часом, хочеться вчитися й осягати нове, те, що в школі вивчали, але з часом забули. Тим більше, що знання англійської мови у наш час не забаганка, а потреба. Учитися справді ніколи не пізно. Був би

учень готовий, а вчитель знайдеться. Так сталося і в нашому навчальному закладі. Почувши пропозицію вивчати англійську мову та розвивати свої навички розмови, я також із великим задоволенням прийшла на заняття і не пошкодувала.

Учитися ніколи не пізно! А тим більше, якщо нам викладають наші колеги. Кожне заняття дає нам змогу не тільки згадати щось забуте

зі шкільних уроків, але й вивчити щось нове.

Дякуємо, вам, любі, за ваше терпіння та старання. З нетерпінням чекаємо нових занять!

А.О.Іванова

«Людина починається з добра»

Одного сонячного дня на пляжі гралися діти. Дівчинка будувала піщану вежу, а хлопчик підносив їй воду в іграшковому відрі. У далині замаячила постать бабусі. Її сиве волосся розвівало вітром, одяг був брудним і обшарпаним. Вона щось бурмотіла, піднімаючи з піску якісь предмети і перекладаючи їх у торбинку. Батьки покликали дітей і наполягли триматися подалі від сивої бабусі. Коли стара проходила повз них, раз у раз нахиляючись, аби щось підняти, вона посміхнулася родині, але ніхто не відповів їй. Згодом, через кілька днів, вони дізналися, що ця низенька бабуся постійно підбирала з пляжу скалки скла, якими діти могли порізати собі ноги.

Людське життя неповторне і незвичне, радісне і сумне, сповнене глибоких переживань, солодке, як мед, і гірке, як полин. Усі люди різні й особливі. У когось більше добрих вчинків, у декого — злих. Добрих людей дуже-дуже багато. Просто вони роблять свої благодійні справи мовчки, не афішують їх. Проте, коли людина чинить зло, це видно одразу. Письменник, учений Білецький-Носенко писав: «Думай добре, роби добре – і буде добро».

Добра людина, яка вміє співчувати, перейнятися іншими, яка прийде на допомогу, коли її попросять. Добрі люди мають добре серце, вони безкорисливі, співчують тим, хто цього потребує, не лишають у біді своїх друзів, завжди допомагають рідним і близьким. Добро вимірюється чесною мірою, якщо воно зі щирого серця.

Треба робити добро, бо зло руйнує людей. Зла людина не вміє по-справжньому радіти, сміятися, любити. У доброї людини очі сяють, як зорі, а своїми добрими вчинками вона заспокоює, ніби притягає до себе. Зла людина, навпаки, відтримує від себе черствим, суровим поглядом, ти навіть боїшся підійти до неї. Але ми живемо в такий час, коли добротою людей часто користуються. Усе ж залишилося багато чистих і світлих душень, які праг-

нуть допомагати іншим. Якщо ми поділимося цим вогником доброти з іншими та навчимо їх творити добро, то світ стане набагато кращим. Зі слів О. Довженка «Я народився для добра, для любові» ми впевнюємося, що всі люди можуть бути добрими у вчинках. Добре ставлення, неначе зернятко, що зійшло, дарує нам радість!

У сучасній Україні найменш захищеними є люди похилого віку. Держава опинилась у скрутній соціально-економічній ситуації, а ці люди, все життя пропрацювавши на неї, залишилися поза її увагою. Вони одержують мізерні пенсії, не мають сили продовжувати трудову діяльність. Сучасне суспільство чинить злочин із цими людьми. Найголовніше полягає в тому, щоб совість не дозволяла нам проходити повз людей похилого віку, щоб ми приносили їм добро не з бажання вирізняватися з-поміж інших, а з безкорисливо.

У більшості казок завжди добро перемагає зло, здійснюються найзаповітніші бажання. Кожна людина хоче, щоб її оточували чесні, порядні, добросердні люди. Але не всі задумуються над тим, з кого потрібно почати. Найвище вміння – почати дорогу із себе. Головне призначення людини на землі – здатність творити добро. Біблія навчає робити добро й замислитися над життєвим сенсом. Давні слов'яни найбільше любили світло, бо воно несе добро. Людина, сильна добротою, відчуває себе творцем блага. Гете писав: «Перед розумним треба схилити голову, а перед добрим серцем – стати на коліна». Доброта – це ознака сили, а не слабкості.

Якщо в серці хоча б однієї людини перемагає добро, це означає, що світ не загине, людство ще може врятуватися. Людина, душа якої горнеться до гарного, поверне світові втрачену гармонію. «Добре роби, добре й буде», – говорить народна мудрість. Людина починається з добра! Так завжди було, є і буде!

Олена Пінчук, А-11

ДОРΟΣЛА

- Ну що ти сьогодні мені розкажеш, що за новини?
- Склянка чаю з цукром – ранок стандартний.
Гляну у дзеркало знову – маленька дитина,
Яка щастя людського так варта.
В руках косметика – і намальована маска,
Вона - лише допомога у грі проти правил.
«У мене все добре», - постійно зрадлива відмазка,
для глядачів моєї примари-вистави.
Сонце надворі, та холод проймає серце,
Не кожен вже бачить брехню й лицемірство.
Я знаю - дитинство ніколи не повернеться.
Та не жалкую, бо покидаю байдуже місто.
Я ще пам'ятаю минуле, майбутнє - не бачу....
Що в нас сьогодні нового? – Усе пусте, посіріле.
Доросла. Тому частіше і плачу.
Напевно тому, що доросле життя не вселяє довіри.
Мені більше не страшно упасти й розбити коліна.
Я знаю, що встану – не сильна, проте завжди вста-
вала.
І гляну у дзеркало знову – мурашки по спині,
Якою дорослою я несподівано стала...

Тетяна Орлова

БЕРЕЖИ, БЕРЕЖИ ДО ОСТАННЬОГО

Бережи, бережи до останнього душу у тілі—
Ту незмінну молекулу всесвіту в лоні віків.
Лиш душею по-справжньому ти залишаєшся вільним,
Лиш душа не боїться воріт і сталевих замків,
Бо душею ти - світ, ти безмежний у цілیم безмежжі.
Лиш душею ти ладен творити у світі дива,
Лиш вона твою долю невпинно щоденно мережить.
Лиш вона не підвладна століттям і вічно жива.
У буденній рутині за тим, що знаходиться зовні,
Не забудь про тепло, про свої та чийсь почуття.
Ти для світу неси свою душу у теплих долонях:
Доки вічна вона, доти вічне на світі життя.

Людмила Черкун

Олімпіада

У Центрі дитячої та юнацької творчості Черкас 27 березня відбулося урочисте відкриття V Всеукраїнської олімпіади з інформаційних технологій. Вітаючи учасників олімпіади, заступник начальника управління освіти і науки облдержадміністрації Оксана Сімушіна висловила сподівання, що перебування на Черкаській землі запам'ятається позитивним досвідом виконання конкурсних завдань, новими цікавими знайомствами з однолітками, а також знайомством з козацьким краєм.

З 27 по 31 березня наша команда перебувала на Всеукраїнській олімпіаді з інформаційних технологій у місті Черкаси. Поїздка виявилася дуже пізнавальною, адже ми познайомилися з багатьма цікавими людьми з усієї України. Атмосфера, яка

панувала всі ці дні, була ніби магічною, що пробуджувала прагнення працювати й досягти нових звершень.

27 березня – офіційне відкриття олімпіади. Нас тепло зустріли в міському палаці культури діти, які продемонстрували всі свої вміння й подарували гарний настрій на всі дні змагань. Але найголовніше було попереду — два тури завдань, які були надзвичайно цікавими. Найскладнішим для мене було перебороти ту невпевненість, яка не давала спокою, такт у середині мене. Хвилювання хвилюваннями, але коли бачиш завдання, ти скупчуєшся в ньому. Два дні ми плідно працювали. Цікавим було спілкування з ді-

тьми в черкаських школах. Усе було душевно і запам'ятається мені надовго. На превеликий жаль більше 20 поданих апеляцій журі не задовольнило. Приємною несподіванкою стала екскурсія до Чигирина, музею козацької слави. Останнього дня нашої подорожі вітали і переможців і переможених, нікого не оминули. Ми мали можливість поспі-

куватися з представниками компаній «Київстар» та «Microsoft».

Олімпіада, дала нахнення працювати на наступного року, збільшила планку знань, і то досвід який був отриманий він просто неоціненний, бажаючи всім учням знайти себе у своєму улюбленому предметі і поїхати на Всеукраїнську олімпіаду.

**Юлія Іванова,
А-12**

«Наша газета»

Щомісячна газета
Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С.Макаренка
Редактор: Навроцька М.М.
Літературний редактор: Савченко Т.О.
Комп'ютерна верстка, дизайн: Іванова А.О.
Відповідальність за зміст публікації несуть їх автори.
Редакція не завжди поділяє точку зору автора.
Редакція залишає за собою право виправляти матеріал із збереженням змісту.

Віддруковано
у Фізична особа-підприємець
Василенко М.М.
(вул. Перемоги, 34)
тир. 250 прим., зам №

Адреса коледжу:
39623, м.Кременчук,
вул. Л.Чайкіної, 33.
Тел.: (05366) 5-33-01
E-mail:
Gazeta.razom@yandex.ua
Наш сайт: pu.org.ua